

Jeseň pod Polanou

Kanalizácia bude, stavenisko už prevzal dodavateľ **TRVALO TO, ALE DOČKALI SME SA**

Tým, ktorí neverili, pochybovali, ale hlavne vám, ktorí ste verili, dúfali a držali nám palce v súvislosti s našim projektom „Kanalizácia obcí Pohronská Polhora a Michalová“s radosťou oznamujem, že dňa 13.10. 2017 sme odovzdali stavenisko Vodohospodárskym stavbám a.s., ktoré budú projekt realizovať na území našich dvoch obcí počas nasledujúcich dvoch rokov. Prešli sme strastiplnú a dlhú cestu. Osem rokov sme sa usilovali o získanie finančných prostriedkov z Európskej únie. Pri prvom podaní žiadosti sme neuspeli. Pre krátkosť času na prípravu pro-

jektovej dokumentácie a realizáciu územného a stavebného konania nenadobudlo stavebné povolenie na predmetnú stavbu právoplatnosť. Zdržali nás aj odvolania občanov, ktorí sa domnievali, že čistička odpadových vôd bude umiestnená blízko ich príbytkov. Nebolo tomu tak. Bola naplánovaná v zákonom povolenej vzdialenosti a realizovať sa bude presne na tom istom mieste. Pred niekoľkými rokmi ma táto skutočnosť oberala o zdravý spánok, dnes sa pri pomyslení na to len pousmejem. Všetko v našich životoch sa predsa deje kvôli niečomu. Keď sa naučíme

prijímať aj skutočnosti, ktoré nie sú práve podľa našich predstáv a želaní, vtedy sa staneme silnejšími a dokážeme sa postaviť aj zoči-voči nepriazni osudu. Vypočula som si mnoho posmeškov na moju adresu, mnoho pochybností sa zviezlo na moju hlavu, možno aj mnoho podozrení, že celú akciu zdržiavam, že klamem verejnosť. Nebolo tomu tak a dnes som nesmierne šťastná a spokojná, že sme boj vybojovali. Nebol ľahký a bude pokračovať. Pravidlá Európskej únie pri pridelení finančných prostriedkov a hlavne pri ich vyúčtovaní sú veľmi prísne. Nemožno sa

pomýliť ani o cent. Mám obavy aj z nespokojnosti vás občanov, ktorá sa isto dostaví s obmedzením cestnej dopravy. Kanalizácia totiž povedie väčšinou stredom jedného jazdného pruhu našich verejných komunikácií. Inak ju naplánovať však nebolo možné. V chodníkoch je mnoho iných sietí, ktoré tomu bránia. Nezostáva nám teda nič iné, len vydržať tak, ako vydržali iné mestá a obce. Verím, že budete chápať a pomôžete nám svojou trpezlivosťou.

Predpokladaným začiatkom stavby je apríl 2018.

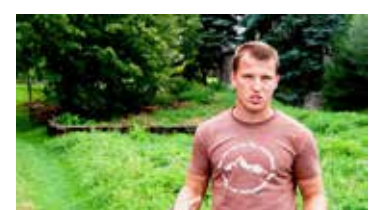
H. Tyčiaková, starostka obce

Strana 4

Strana 6

Strana 7

Strana 8

Úspechy našich na medzinárodnej súťaži v Taliansku OČARILI UMENÍM, DOJALI POROTU

Zboristky v Rímsko katolíckom kostole San Giovanni Battista (Jána Krstiteľa)

Po dlhej šestnásť hodinovej ceste autobusom nás Rimini privítalo zamračenou oblohou. Spievanky však razom pritiahli slnko, ktoré žiarilo počas nasledujúcich síce chladnejších, ale veľmi pekných septembrových dní. Bývali sme v hoteli necelých 5 minút chôdze od mora, ktoré už bolo príliš chladné na kúpanie. Mohli sme sa tak akurát kochať pohľadom naň pri prechádzkach pobrežím. Pre obyvateľov vnútrozemia, kde sa radíme aj my a pre ktorých nie je more samozrejmosťou, to bol ale veľmi príjemný zážitok. Času na takéto radosti však bolo málo. Naše zboristky využívali každú vhodnú chvíľu na nácvik skladieb a tiež sme sa zúčastňovali aj nepovinných koncertov. Veď sme neprišli do Rimini kvôli turistike, ale nasať atmosféru medzinárodnej speváckej súťaže, prípadne si odniesť nejaké ceny. Tak sa aj stalo. Dievčatá a ich trénerka zaznamenali veľký úspech nielen spevom, ale aj svojim výzorom, vystupovaním a gráciou, ktorá z nich vyžaruje. Roz-

plakať spevom porotcov, tak to sa údajne ešte nikomu na tejto súťaži nepodarilo. Pri počúvaní „Agnus Dei“ mi opäť naskakovali zimomriavky po tele a myslím si, že som nebola jediná. Ocenenie poroty za najlepšie prevedenú skladbu je toho dôkazom. Okrem nej poputovali do našej dedinky, ktorá je v porovnaní s Barcelonou, Stockholmom, Rigou, Tallinom, Jakartou a ďalšími hlavnými mestami zúčastnených krajín, len malou takmer neviditeľnou bodkou na mape sveta, aj ďalšie ocenenia -1.miesto zlaté pásmo v sakrálnnej kategórii, zlaté pásmo a strieborná medaila vo folklórnej kategórii. Chcem sa poďakovať za seba i nás všetkých Cambiaru la Música, že opäť zviditeľnil našu obec a celé Slovensko na medzinárodnej úrovni. Jeho námaha bola korunovaná úspechom, aký pre túto obec ešte nezískal nik. Prajem vám moje milé Spievanky krásnu jeseň, veľa oddychu, úsmev v očiach i na perách. Nech nás zlato vo vašich hrdlách, ktoré ste dostali pri narodení, teší ešte mnoho ďalších rokov.

Súťaže sa zúčastnilo 14 krajín a 16 zborov.

Hyacinta Tyčiaková

Chvíľa oddychu po namáhavom dni

NOVÝ LEKÁR BUDE ORDINOVAŤ PO STAROM

Od 2.10.2017 ordinuje v našej ambulancii pre dospelých nový lekár MUDr.Erik Mikloško. Jej majiteľka MUDr.Iveta Bárta vyšla obci Pohronská Polhora v ústrety a postarala sa o to, aby takmer 2000 pacientov nášho spoločného obvodu s Michalovou malo zabezpečenú zdravotnú starostlivosť tak, ako sme boli zvyknutí predtým. O to viac si ceníme tento jej krok, lebo si uvedomujeme, že Slovensko nedisponuje nadmerným počtom lekárov, ktorí by boli ochotní pracovať na vidieku. Takmer taká istá situácia ako v oblasti pediatrie je aj medzi praktickými

lekármi pre dospelých. Naš nový pán doktor má 31 rokov, pôsobil do nedávna na internom oddelení Nemocnice s poliklinikou v Brezne, žije v Závadke nad Hronom, odkiaľ každý deň dochádza do našej ambulancie. Vy starší sa isto pamätáte, že MUDr. Martin-Tesák prišiel pracovať do Zdravotného strediska v Michalovej tiež v podobne mladom veku a stal sa jedným z nás. Dúfame, že sa história zopakuje aj v prípade MUDr.Erika Mikloška a zotrvá tu s nami mnoho rokov. Neustále zmeny lekára nikomu neprospeievajú. Je ale aj na nás, aby sme mu pomáhali

svojou trpezlivosťou a disciplinovanosťou. Choroba skúša aj tých najtrpezlivejších, musíme však mať na zreteli aj to, že lekár a zdravotná sestra na našom obvode sú ľudia ako my. S takými istými potrebami. Je preto normálne, že tak ako každý z nás aj oni potrebujú obedňajšiu prestávku i čas na vybavenie písomnej agendy, ktorá je pri ich práci nevyhnutná. Nezabúdajme byť empatickí voči nim, určite nám to obaja svojou odbornosťou a ochotou liečiť vrátia!

H.Tyčiaková
starostka obce

Stano Svinčiak si odžil v bielom plášti štyridsať rokov

DOBRY GAZDA, TO NIEČO ZNAČÍ

Už som sa rozhodol!... (Stano Svinčiak)

Stano Svinčiak, vedúci polhorskej prevádzky Coop Jednota odchádza do dôchodku. Hovorí, že firma, pod ktorou odslúžil nepretržitých štyridsať rokov mu bola asi súdená, no stačilo. Odovzdá agendu, kľúče a poslednému kolektívu v kariére zaželá len to najlepšie. Čo to s ním urobí, keď po prvý raz vojde do predajne už len ako zákazník, nemá predstavu. Asi niečo podobné, ako s každým, kto mal svoju robotu rád.

Takže vaše rozhodnutie prenechať vedenie pracoviska nástupkyňi je definitívne, nadsluhovanie nepripadá do úvahy. Mohlo by

Stanova "latina"- poriadok v regáloch, v skladoch, za pultom,

vás ešte niečo zlomiť?

Úprimne? S manželkou sme si povedali, že je načase prestať žiť podľa otváracích hodín. Doteraz bol na prvom mieste obchod, až potom všetko ostatné. Konečne budem môcť porobiť okolo domu všetko čo som rok od roka plánoval a posúval na ďalší. Keď máte zodpovednosť za miliónové hodnoty a naozaj chcete, aby boli ľudia so službami predajne spokojní, niečo musí ísť bokom.

Na čom ste najviac bazírovali?

Na hygiene, poriadku, na dodržiavaní predpisov... a, aby zákazník nečakal pri pokladni. To som nesmel vidieť!

Povolanie predavač ste si vybrali sám, alebo rozhodli rodičia?

Je to trochu inak. Som síce potravinár, ale papier som získal v odbore kuchár –časník. Vyučil som sa na Orave v Strednom odbornom učilišti Slanická Osada. Škola pripravovala pre tieto profesie mladých z celého stredného Slovenska.

V tom čase tam boli chlapani a dievčatá z trinásťstich spotrebných družstiev Jednota. Keďže pod Jednotu patrili aj reštauračné zariadenia, časť žiakov sa pripravovala na výkon povolania v gastronómii. Výhodou bolo, že sme si po skončení školy nemuseli zháňať miesto.

Tri roky študentského života na brehu Oravskej Priehrady, to musela byť rekreačia...

Myslíte? Triedy sme mali v montovaných domoch. Hovorili sme im papieráky. Keď som ich po prvý raz uvidel, myslel som si, že sú to nejaké drevárne. Bývali sme v zruboch. V kuchyni pre praktické cvičenie bol jeden sporák. Učilo sa aj v sobotu, vracali sme sa v pondelok. So súčasnými podmienkami sa to nedá porovnať. Aj preto hovorím, že ma najviac naučila vojenčina.

Čomu konkrétne?

Slúžil som v Znojme, na hraniciach. Varil som menu pre chlapcov, cez prázdniny zasa jedlá vhodné pre deti. Robil som kuchára v pionierskom tábore. A potom som si ešte spravil holičský kurz. Kúpil som si nemeckú mašinku za šesťsto korún. Za „hlavu“ som bral korunu na prílepšenie k žoldu. Tú mašinku mám dodnes. Občas ňou strihám kamarátov.

Čunderlík Podbrezová, Piaristi Brezno, Krčma - terajšia polhorská Reštaurácia, tri zariadenia, kde ste využili svoju odbornosť. A potom, fakticky zo dňa na deň sa zamestnávateľ rozhodol, urobiť z vás vedúceho predajne potravín. To len tak, bez preškolenia?

Bez. Pritom som nemal o novej pozícii ani šajnu. Všetko som sa musel učiť za pochodu.

Trináť rokov ste šéfovali krčme. Aké to tam bolo ?

Neskutočne veľa roboty. Najviac sme si jej užili pri veľkých spoločenských a rodinných akciách. Na rekordnú svadbu nebohého Jana Adameka pre 220 hostí v živote nezabudnem. Urobili sme len polievku s domácimi rezancami a predjedlo, ostatné menu sa podovážalo autami z Brezna a okolia. Museli sme improvizovať. Zabezpečiť komplet hosťinu bolo prosto nad naše fyzické a technické možnosti. Nemali sme ani nárezový stroj. Viete si predstaviť, že sa šunka na dvestodvadsať predjedl krájala ručne? Dostali sme ho až keď ma prešla trpezlivosť, a urobil som na podniku bengál. Doslova nabití bývali napríklad piatky, keď sa v kine premietal nejaký dobrý film. Po predstavení sa totiž väčšina divákov nahrnula k nám. Pravidelní štangasti si nechávali vopred obsadiť stoly.

Vieš obchod, kde sa v súčasnosti otočí miliónová tržba za rok, vyhovieť kontrolám hygieny, zákazníkom pestrosťou sortimentu, mať oči na stopkách, aby sa kolektív nemusel skladať na „dlhoprstých“ , prežiť rekon-

štrukciu aj následnú vlámačku, to chce viac ako pevné nervy... Keď sme pritom: Ako je predajňa zabezpečená proti podobným náštevám?

Ak by boli vstupné dvere zabezpečené ako sú teraz, zapustené klinom do zeme, neexistuje aby ich zlodej prekonal. Dnes sú vo všetkých priestoroch také citlivé senzory, že zachytia aj pohyb pavúka. Okamžite sa spúšťa alarm. Pár ráz ma vyhnal z postele, no našťastie vždy bolo všetko v poriadku.

Hovorí o vás, že ste prísny gazda, vedeli

...a stopercentná hygiena.

ste o tom?

Vždy som sa snažil, aby to tu po každej stránke prosperovalo. Ja napríklad nemám ani mobil, považujem ho za žráča peňazí. Na podnikovom telefóne som ani raz neprekročil paušál. Ak robíte denne trinásť hodín s peniazmi a majetkom, ktorý nie je váš, dávate si bacha na každý cent.

Vy ste fakticky po celý čas pracovali spolu s manželkou, spolu odchádzate. Sú ľudia, čo hovoria, že takáto „párová jazda“ nerobí pre súžitie dobrotu...

Ja to potvrdiť nemôžem. My sme sa zhodli aj v období, keď si manželka robila kurz, potrebný pre prácu v predajni. Sám som sa staral o päť-mesačné dieťa. Ráno, keď prišla babica na kontrolu, už som vešal plienky.

Teraz budete mať viac času aj na Paulínku a Filipa, vaše trnavské vnúčatá...

Obe deti sa veľmi rady sa vracajú do Polhory. Už sa ale musia prispôbovať povinnosti v škole. O to viac sa teším na každé leto a prázdniny.

Alžbeta Kyselová

Foto autorka

Nestrpel, aby zákazník pri pokladni čakal

HODOVALI S ME SÚTO, UKÁŽKOVU A NA ÚROVNU

Veľa hostí, medzinárodná účasť, pár noviniek, jeseň ako má byť. Michalské hody 2017 nepoškrnili poslovenčené hamburgery, ani stánky čo sa pokúšali prikrmíť ľudí aj inak, ako tľapkancami , klobásami či gulášom od Igora.

Alžbeta Kyselová
Foto autorka , Peter Berčík (1)

K tým novinkám : Matúš a Filip Tesákovci priniesli na trávnatú plochu pred kvetinárstvom neopracovaného smreka a spolu s ním jedno z pozitívnych tradičných remesiel. Vynikajúci nápad.. Čí ?

„Ich“, povedal otec doktor Tesák. Ukážka, ako sa kedysi pripravovalo drevo na zruby, zaujala hlavne ľudí, ktorí sa s tým stretli po prvý raz. Tesár, alebo chlap, čo si trúfol postaviť kolibu či dom, mal na to iba ruky, topor a sekeru. Ako zruční bratia pred divákmi . Tatko ešte dodal, že chlapcov mnohému naučil nebohý Berto Zajak . Poznal , že majú k drevu a manuálnej práci vzťah.

(Stále hovoríme o sobote, kedy je na námestí a v príľahlých uličkách najtesnejšie a najjarmočnejšie).

K tej cudzine: Angličtinu, nemčinu , holandštinu a tuším aj voľačo česky sme pár krát započuli pri dobrotách značky Zbojská . Zákazník je pán. Ovoňovali, koštovali, nakupovali. Nezдалo sa, že by bol niektorý vegetarián .

Niekoľkí z nich sa potom zastavujú pri improvizovanej predajni náboženskej literatúry, rozloženej pred farou .

Rodina z Michalovej prišla v plnej zostave. Pani pochádzajúca z Polhory ponúka praktické drobnosti vyrobené z dreva a ľanovej tkaniny. Každú chvíľu sa s niekým víta, dáva do reči. Zatiaľ jej manžel a deti obedujú. Na zemi. Na prestretom domácom koberci. Chlapci Michal Sebastián a Jakub Florián si v pohode vystačia sami, sestričku Júliu Annu treba ešte krmíť . Nežný celok. Veľmi dobre sa na to pozerá !

Ďalšia známa tvár! Kde sme sa naposledy videli, vlni na Ondrejskom v Brezne? Ten istý súkeniak, ten istý tovar. Palice z tvrdého dreva , ligotavé od rúk, čo ich stokrát potážkali a zasa zavesili na svoje miesto. Ležiaky. Bude to asi tým, že veselý ujčok nemá obchodného ducha. Prosto nepredal. A možno mu vôbec nezáleží kde ich vymení za euráče. Hlavne aby tam šiel a stratil s ľuďmi pár slov. Napríklad o svojej starej obuvi, ktorú vystavil na malom stolíku v Pohronskej Polhore . Ručnú prácu neznámeho šusterského majstra. Vyťancované krpce z Mostára a ešte stále frajerské čizmy s hrubou sárou, do ktorých už nedostane nohy... Celé o živote.

Ako vždy aj tento raz spôsobili rozruch. Nádherne nablýskané mašiny, samý chróm a svetová značka, okamžite obstáli hladné mužské oči. Sedemdesiatí účastníci spanilej jazdy s cieľom Pohronskej Polhore už piaty raz a špeciálne na Michalských hodoch ukončili motokársku sezónu. „Je to rituál a príjemná zastávka,“ konštatoval organizátor akcie a líder breznianskeho motokárskeho klubu Vinco Budinský. Neznamená to ale, že už na druhý deň zazimujú. Budú jazdiť pokiaľ im to počasie dovolí.

Pri doskách s vreckami múky kmitali kuchárky a seklo im to. Žiadny odev neurobí ženskej kráse takú službu ako kroj a venček vo vlasoch. Čo sa týka prípravy „najlepšoho jedéňa na svete,“ musíme spravodlivo oceniť aj mužskú časť družiny. Nachystali drevo, nanosili vodu a napriek tomu, že sú zvyknutí na iný druh roboty, šikovne trhali do kotlov kúsočky cesta.

Vonku je stále plno. Mladí sa už tešia na večernú zábavu.

V chráme sv. Michala stále rotujú nekonečné rady ľudí. Prišli sa pozrieť na sakrálné obrazy vytvorené z rôznofarebných semien a sypkých materiálov. Po celom obvode kostola sú vystavené plody z tohtoročnej úrody, na znak vďaky Pánovi za úrodu.

Michalské hody majú jedno obrovské plus. Odhliadnuc od takzvaných atrakcií, ktoré vonkajší ráz ľudovej zábavy robia a patria k nej, v programe nenájdete gýč., Celebrita, čo žije z troch songov po celú spevácku kariéru si na javisku v Pohronskej Polhore jednoducho neškrtnú. Buď kvalita, alebo nič. Návštevníci ročníka 2017, najmä mešťania, čo majú tisíc možností vidieť a porovnávať, boli unesení bohatosťou folklóru. Naturálneho. Kto chcel, musel opäť uznať, že to vieme. Že máme pestovaný vkus. Určite aj vďaka ľuďom, ktorí zodpovedajú za kultúru z dovozu. Udržať latku tak vysoko, ako ju nastavili zboristky z Cambiar la Música či Kučeravý javor to vôbec, prepáčte, nie je sranda.

Výskyt myšiarky v našom katastri sa vymyká normálu

PRÍRODA TRPÍ PRE ĽUDSKÚ CHAMTIVOSŤ

Jakub na mieste, kde myšiarka vyviedla mladé

Jakub Korytiak nie je z tých, komu sa dá ľahko preniknúť pod kožu. Ale keď načnete debatu o prírode, teraz napríklad o sovách, ste jeho človek. Na jednu, ktorá sa objavila poblíž železničnej stanice dostal echo od Ľuba Medveda z obecného úradu. Išiel sa pozrieť a naozaj ...“ Kokso“, povedal. „Bola tam ! A nie sama.“ Z tmy sa naňho dívali tri páry oranžových očí.

Od tej chvíle, či náhody ktorú dostal ako na podnose vedel, že si vybral správne. Jakub je v treťom ročníku štúdia na Technickej univerzite

vo Zvolene, Fakulta ekológie a environmentalistiky. Témou jeho bakalárskej práce je „Diverzita sov v Národnom parku Muránska Planina“. Určite sa v nej zmiení aj o sove myšiarky ušatej a troch mláďatách ktoré vyviedla pri štreke v Pohronskej Polhore. Nie je to totiž bežný jav. Tento dravec má domovské teritóriá najmä v nižšie položených častiach Slovenska. Už to však prestáva platiť. Údajne ju už bolo počuť aj v lokalite tisíc metrov nad morom.

KAZÍME SI TO SAMI

O globálnom otepľovaní a jeho dôsledkoch hovorí množstvo poznatkov. V letových plánoch niektorých migrujúcich vtákov nastali zásadné zmeny. Príklad divé kačky husi a labute. Buď štartujú na cestu za teplom neskôr, alebo neodlietajú vôbec. Našli si u nás optimálne podmienky na prezimovanie. Jakub bude skúmať sovy. Koľko druhov tohto dravca žije v oblasti NP Muránska Planina. Zatiaľ je to len v rovine dohadov.

„Najradšej by som sa venoval všetkému, čo sa na vymedzených plochách, tzv. transektoch vyskytuje. Sovy mi fakticky navrhol Ing. Jerguš Tesák, doktorand Katedry biológie a ekológie UMB v Banskej Bystrici, môj odborný poradca pri príprave bakalárky. Veľmi si to vážim. Jerguš má prehľad. Vie, že v oblasti Muránskej planiny tento druh dravcov ešte zmapovaný nie je.

Akým spôsobom budete zisťovať či sa tam vyskytuje trebárs, vír skalný?

„Podľa jeho akustických prejavov. Sovy sú

najhlučnejšie v období párenia (toku), čiže od januára do marca.

Pri druhej metóde zbierania informácií sa využívajú odposluchové zariadenia Rozmiestnia sa v priestore, ktorý chceme monitorovať. Zachytia všetko, čo sa tam deje. Na to, aby sme nemuseli počúvať celý deväťhodinový záznam, existuje technika, ktorá vyselektuje čo potrebujeme, v našom prípade zvuky.“

HYNÚ POD AUTAMI

Sovy si nestavajú vlastné hniezda. Bývajú, obrazne povedané po privátoch. Obsadzujú obydlia po iných vtákoch, napríklad po krkavoch. Stačia im dutiny, alebo korene stromov, no vedia sa udomáčniť i v umelo vytvorených búdkach. A hoci nie sú zaradené medzi ohrozené druhy, na mieste je otázka, dokedy. Najväčšou hrozbou pre sovy sú staré lesné porasty zdevastované ťažbou a autá na komunikáciách v ich lovných teritóriách. Potvrdzujú to poznatky zo záchytných staníc pre voľne žijúce zvieratá a vtáky, ktoré došli nejakým spôsobom k zraneniam. Najpočetnejšími pacientmi záchytných staníc sú práve sovy.

UČEBNICA LES

Vraciame sa do bodu A. Jakub priznáva, že ho ornitológia nijako nelákala. Dnes to už jednoznačne netvrdí. „Začala ma baviť. Sovy sú vznešené,“ hovorí. Páči sa mu, že lovia. Najväčší druh žijúci u nás, vír lesný, dokáže skoliť malé srnča. Myšiarka je zasa vynikajúci poľný deratizátor. Vyskytuje sa prevažne na voľných

Záber z nočnej návštevy.

Záber z nočnej návštevy.

priestranstvách, odkiaľ má dobrý výhľad na pohyb potravy. Podľa rozborov kostičiek zozbieraných na miestach jej hniezdenia až 90 percent z nich patrili hlodavcom.

- A škola?

„Nie som síce áčkar, mám však výhodu, ktorá spolužiakom z mesta chýba. Oni sú nadupaní z literatúry, ja získavam poznatky priamo v reálnom prostredí. Nemenil by som. Hory a príroda sú život, aký chcem.“

Alžbeta Kyselová,
Foto autorka a Jakub Korytiak.

FAŠIZMUS DNES ???

Kto by si bol pred sedemnástimi rokmi pomyslel, že sa bude v 21. storočí opäť potýkať s takou obludnou a zločineckou ideológiou, akou je fašizmus? Pravdepodobne nikto okrem vtedy posledných zvyškov jeho fanatických podporovateľov. Človek je však, ako sa všeobecne zdá, tvor nepoučiteľný a chyby pred ktorými história varuje, opakuje neustále. Čo je na tom, že fašizmus a jeho odnože stoja za rozpútaním zatiaľ najkrvavejšieho konfliktu v dejinách ľudstva – II. svetovej vojny s jej miliónmi obetí? Čo je na tom, že milióny ľudí boli prenasledovaní kvôli názorom, rase, či vierovyznaniu? Doba sa predsa zmenila a nám sa to nemôže stať! OMYL priatelia! V Nemecku v r. 1933 vyhral Hitler voľby tiež legálnou cestou. Následne sa stal ríšskym kancelárom a jeho krvilačná klika uchopila v krajine všetku moc. Následky toho veľmi dobre poznáme. Nemecký nacizmus (fašizmus) sa tiež zrodil na okraji spoločnosti a postupne ňou prerastal ako rakovina. Pomaly a smrteľne rovnako ako táto zákerná choroba. V prvopočiatkoch hnutia bolo pre hitlerovcov prvoradá vybudovať silné regionálne štruktúry a získať na svoju stranu pomocou jednoduchých hesiel o jednoduchých riešeniach čo najväčšie množstvo obyčajných ľudí. „Práca ľuďom, skorumpovaných politikov do väzenia, poriadok a hlavne nepriateľ“, to boli ich heslá a doplatili vtedy na ne hlavne Židia, ktorí trpko

zaplatili za to, že naivne verili v dobro, ľudskosť, humánnosť a vzdelanie nemeckého národa. Vedzte však, že ich nemala na svedomí len tá fašistická ideológiou sfanatizovaná skupina

problémov a starostí.“ Od roku 1989 máme na Slovensku demokraciu. Čo tu bolo pred ňou, dobre vieme. Aj keď môžeme mať voči nej mnoho výhrad, stále je to síce nedokonalá, no

jednoduchými heslami o jednoduchých riešeniach, tak tomu naozaj nielo pomoci. Opäť sa zneužívajú heslá „práca ľuďom,“ „poriadok“, „nepriatelia“, ktorí sú zodpovední za naše vlastné

ľudí. Rovnakú mieru zodpovednosti niesla aj tá slušná, či poslušne mlčiaca vrstva. Aj my na Slovensku s tým máme svoju vlastnú skúsenosť. Aj u nás boli desaťtisíce ľudí vydaných na smrť v koncentračných táboroch roztrúsených po celej vtedy okupovanej Európe. Je to hanbná a krvavá škvrna v našich dejinách a dejinách znova aktuálne heroizovaného slovenského štátu. Aj vtedy rovnako ako dnes zaznievalo: „O politiku sa nestarám, mám dosť svojich

pre ľudskosť a ľudstvo najlepšia forma politicko-spoločenského usporiadania. Demokracia je však, a na to sa u nás zabúda, prípadne ani nepomyslí, aj o osobnej zodpovednosti. Dnes máme právo voliť si svojich zástupcov, či už v parlamente alebo regiónoch, čo nebolo vždy samozrejmosťou. Ostatne jedny také voľby sa nám blížia. Ten kto nevidí zjavné podobnosti medzi tridsiatimi rokmi minulého storočia v Nemecku a našou dnešnou situáciou s jej

problémy. POZOR!!! Fašizmus nedodýchal v roku 1945. Je tu a opäť naberá na sile! A hoci sa tvári ako rodoľubá, umiernená a proslovenská sila, ktorá nás všetkých zachráni a spasí, aj tak je to len maska, pod ktorou sa skrýva tá istá zhubná ideológia, ktorá nás môže stiahnuť do horúcich pekiel. Voľte preto zodpovedne! A koho? Najdôležitejšie dnes je práve to, koho nie!!! STOP FAŠIZMU!!!

Ján Tyčiak
koláž autor

POLÍCIA UPOZORŇUJE

Dlhšie trvajúca znížená viditeľnosť v ranných a večerných hodinách počas zimného obdobia je príčinou zvýšeného počtu dopravných nehôd. V tomto

ročnom období si treba uvedomiť, že **vidieť a byť viditeľný** je životne dôležité nielen pre vodičov, ale najmä pre chodcov a cyklistov. Žiadame občanov, aby správne zhodnotili konkrétnu situáciu a **nepre-**

chádzali cez cestu, ak prechod cez ňu nie je bezpečný. Nevstupovali na vozovku, ak nemajú dostatok času na bezpečný prechod, a ak prichádzajúce vozidlo nie je v dostatočnej vzdialenosti potrebnej pre zastavenie vozidla vodičom, vzhľadom na stav vozovky.

Ďalej **vyzývame občanov**, aby za zníženej viditeľnosti (v noci, skoro ráno, neskoro večer, za hmlu a za dažďa) **používali reflexné prvky viditeľne na sebe**, prípadne reflexný bezpečnostný odev, nakoľko

tieto prvky výrazne prispievajú k bezpečnosti chodcov. Pod pojmom „mať na sebe viditeľne umiestnené reflexné prvky“ sa rozumie používať tieto prvky na svojom oblečení, resp. priamo na tele - napr. rôzne reflexné pásky, samolepky a pod. Tieto prvky má mať účastník cestnej premávky umiestnené najmä na strane, ktorá je príľahlá k vozovke. Treba si uvedomiť, že používanie reflexných prvkov zvyšuje viditeľnosť v šere a v tme odrážajú dopadajúce svetlo až na 200 metrov.

Po dlhej odmlke máme opäť spolok Červeného kríža

SFORMOVALA HO ODBORNÍČKA

Po rokoch má Pohronská Polhora opäť svoj miestny spolok Slovenského Červeného kríža. S ponukou založiť ho prišla pred nedávnom Mgr. Mária Pohorelcová. Po dohode s Vierou Fedorovou, dnes členkou výboru, informovali o svojom zámere starostku Mgr. Hyacintu Tyčiakovú, obec ich iniciatívu uvítala. Netrvalo dlho a počet záujemcov o členstvo prerástol hranicu päťdesiat.

O motivácii M. Pohorelcová povedala: „Som zdravotná sestra. Pracovala som na ARE v Nemocnici s poliklinikou v Brezne, v súčasnosti pôsobím na rovnakej pozícii v Stredoslovenskom ústave srdcových a cievnych chorôb v Banskej Bystrici. Sú to oddelenia, kde sa dvadsaťštyri hodín zväzda boj za záchranu života. Myslím si, že je prirodzené, ak zdravotník s dlhoročnou praxou a požadovaným vzdelaním využíva získané vedomosti aj na dobrovoľnej báze.

Medzi viacnásobných darcov krvi v obvode patrí aj Viera Fedorová

aj na dobrovoľnej báze.

MÁ VZDELANIE A SKÚSENOS-

TI

Predsedačka spolku ČK v Pohronskej Polhore Mária Pohorelcová chodí prednášať do kurzov pre opatrovatelky a do zariadení pre seniorov. Spolupracuje s miestnym materským centrom Macík a dobrovoľným hasičským zborom. Už päť rokov je certifikovanou inštruktorkou prvej pomoci. A práve pri jednom z povinných preškolení na riaditeľstve ČK ju postavili pred otázku, či sa nepokúsi znovu oživiť spolok Červeného kríža v mieste svojho bydliska. Vyšlo to lepšie, ako predpokladala. V tejto súvislosti nezabudla spomenúť Moniku Faškovú, ktorá jej pomohla vniknúť do organizačných a administratívnych záležitostí riadenia spolku.

DARCOVSTVO PREŽILO ROKY ÚTLMU

Úvodnou akciou pod hlavičkou červeného kríža v Pohronskej Polhore za asistencie zdravotníkov ambulancie praktického lekára, bola inštruktáž a nácvik predlekárskej prvej pomoci. Absolvovali ju aj pracovníci obecného úradu. Treba ale dodať, že niektoré aktivity, spadajúce do štruktúry činnosti červeného kríža fungovali v obci aj počas hlučného obdobia. Bez výpadku sa konali pravidelné hromadné odbery krvi. Odborné miesto si udržalo status jedného z najlepších v regióne vďaka pravidelným darcom a Spojenej škole Pohronskej Polhore, ktorá poskytuje hematológom, lekárom a sestram priestory a vytvára im pre prácu optimálne podmienky.

Alžbeta Kyselová
Foto autorka

Mgr. Máriu Pohorelcovú zvolil výbor za predsedníčku spolku

Cambiarky absolvovali za krátky čas dve významné súťaže

TAKMER SA NEZASTAVILI

Po mega úspešnej reprezentácii našej obce a Slovenska na medzinárodnej súťaži zborového spevu „Choral international competition 2017 v Rimini dievčatá z Cambiar la Música opäť žali úspechy. Tentokrát to bola ďalšia medzinárodná súťaž Voce Magna 2017 už na slovenskej pôde v Žil-

ne. Opäť obhájili zlato vo svojej kategórii, získali tiež cenu poroty za dramaturgiu a finančnú odmenu. Na túto poslednú súťaž vycestovali v oslabenej zostave, pretože niektoré členky zboru sa jej nemohli z osobných dôvodov zúčastniť. Napriek tomu excelovali a zaujali odbornú porotu

svojimi výkonmi..Po náročnej letnej príprave a súťažnej jeseni si už naše Spievanky zaslúžia chvíľu oddychu. Ako ich poznám, nebude to nadsada, lebo sú nesmierne súťaživé, milujú spev a svoj zbor.

H. Tyčiaková